

... v malé misce, jen se opřela o přední pracky a vylábala mlíko, pak jsem odnesl misku do kůlny mourovaté kočičce, pak jsem se procházel parcelou, někdy jsem zašel až na rozcestí, až tam, kam zahybám, když jdu na autobusovou zastávku, a odtud jsem se díval na to moje stavení ležící pod ohromnými borovicemi, pod gigantickými břízami, nikdo by si netroufal tvrdit, že tady bydlím já, docela nešťastný ze všech těch koček, nešťastný tak, že musel jednu kočku zabít v rezném poštovním pytli, na kterém stojí košík na brambory v kůlně, ve kterém se zatoulané kočky narodilo pět koťat, zrovna tolik, jako Švarcové, která se okotila pět koťátek v krmítku pro ptáky vysypaném zbytky droleného chleba a ovesných vloček. Divám se zdálky na to svoje stavení a opravdu, nikdo by si netroufal tvrdit, zrovna na tak jako já, že tento domek pod gigantickými stromy a zelenými okenicemi není na nic jiného než na samé štěstí a radovánky, pohodlný život pro spisovatele, který má dvě domácnosti, jednu v Praze a druhou tady a může si vybrat, pod dojmem chvíli, kam plakala nad tím, co budeme s tolika kočkami dělat? zastavilo před brankou auto, vystoupil mladík, a než jsme se nadáli, tak ten mladý muž v náručí přinesl vyzábělého ko-

ad gender btw.

a vrací nám Rendu, že nechce ani játra, ani mlíko, že jen poslední týden nařiká a tedy mámainka jej vrací nazpátek, tam, odkud jej před třemi měsíci a víc odvezli. A odejel, a Renda, ten můj slavný kocour, ten král mezi všemi ostatními, ten Renda, který byl krásaveček a přesto ošetřoval všechna ta kofáta-ostatní, ten teď tady seděl, poškubával nervózně kožíškem, ten jeho kožích se třpytival a leskl jako kožích vydry, ale teď byl zplihlý, jako by se před chvílí Renda vy-nořil ze stoky. A když krácel, poznal to tady hned, tak se hrbil v oblouk, vešel dovnitř, obešel svoje židle, dal si hubičku s těmi svými příbuznými, ale pak se posadil naproti mně a dlouze se na mne díval, tak dlouze, že jsem štkoptil oči, ale Renda seskočil, posadil se mi na klín a dal mi packy na ramena a teď se do mne díval, musel jsem se dívat, a byly to ty samé oči, jako oči Máci, té, která odešla přes pole na parcelu tam k Míčkům a již nikdy se nevrátila, raději tam někde v kůlnách umřela, než aby tady byla se mnou a těmi ostatními protivnými koťaty. A Renda, když se vynadival mi do očí, tak seskočil, bývalý krasaveček, který se třpytil a leskl a byl celý ozářený sršící elektrinou, teď odcházel, cukal nožkami, hrbil svůj vyzábělý hřbet, když mi ukázal, jak jsem jej zbědoval, tak odešel, aby se za chvíli vrátil,

obed mimi, nov. 1833
Věnování k potobu - Gnaštaní.